

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 89/2567

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นางสาว จ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 342, พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 7, พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 9, พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้แม้โจทก์จะบรรยายฟ้องแยกการกระทำความผิดของจำเลยกับพวกมาเป็นข้อ ๆ โดยมีคำขอท้ายฟ้องตาม ป.อ. มาตรา 91 และจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องก็ตาม แต่เมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งคดีจากข้อเท็จจริงตามฟ้องแล้วปรากฏว่า จำเลยกับพวกมีเจตนาประการเดียวคือมุ่งประสงค์ที่จะหลอกลวงผู้เสียหายที่ 3 โอนเงินชำระค่าสินค้าที่จำเลยที่ 1 ตกลงสั่งซื้อนั่นเอง ความผิดฐานร่วมกันเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะและมาตรการนั้นมิได้มีไว้สำหรับตน ฐานร่วมกันแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่าทั้งหมด หรือบางส่วนซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ ฐานโดยทุจริตหรือโดยหลอกลวงร่วมกันนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ฐานร่วมกันฉ้อโกงโดยแสดงตนเป็นคนอื่นฐานร่วมกันปลอมเอกสารและฐานร่วมกันใช้เอกสารปลอม จึงเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกันเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ตาม ป.อ. มาตรา 90 หาใช่เป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกันตาม มาตรา 91 ตามที่โจทก์อ้างในฎีกา ส่วนปัญหาที่ว่า มีเหตุสมควรลงโทษจำเลยสถานหนักหรือไม่ ปัญหาดังกล่าวโจทก์มิได้อุทธรณ์ จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยมิชอบในศาลอุทธรณ์ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่งและมาตรา 252 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3, 83, 91, 264, 268, 341, 342, พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 7, 9, 14 (1) ประกอบวรรคสอง ให้จำเลยคืนหรือชดใช้เงินที่ประทุษร้ายยังไม่ได้คืน 3,179,930 บาท ให้แก่ผู้เสียหายที่ 3 จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรคแรก, 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264, 342 (1) พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 7, 9, 14 (1) วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันฉ้อโกงโดยแสดงตนเป็นคนอื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน ให้จำเลยคืนหรือชดใช้เงินที่ยังไม่ได้คืน 3,179,930 บาท ให้แก่ผู้เสียหายที่ 3 โจทก์

อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรคแรก (เดิม) , 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก (เดิม), 342 (1) (เดิม) พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 7, 9, 14 (1) วรรคสอง (ที่แก้ไขใหม่) ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 9 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด นอกจากที่แก้ไขให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลาย กรรมต่างกันหรือไม่ เห็นว่า แม้คดีนี้โจทก์จะบรรยายฟ้องแยกการกระทำผิดของจำเลยกับพวกมา เป็นข้อ ๆ โดยมีคำขอท้ายฟ้องตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 มาด้วย และจำเลยให้การ รับสารภาพตามฟ้องก็ตาม แต่เมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งคดีจากข้อเท็จจริงตามฟ้องแล้ว ปรากฏว่าการที่จำเลยได้เข้าถึงโดยมิชอบซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ในบัญชีจดหมายอิเล็กทรอนิกส์หรือ อีเมลของผู้เสียหายที่ 1 โดยนางสาวลินจง บัญชีชื่อ ซึ่งมีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะมิได้ มีไว้สำหรับจำเลยกับพวก ทำให้จำเลยกับพวกทราบข้อมูลการเจรจาติดต่อซื้อขายสินค้าผักระหว่าง บริษัท ร. ผู้เสียหายที่ 1 กับนายลิตเนอร์ ผู้เสียหายที่ 3 แล้วจำเลยกับพวกร่วมกันส่ง จดหมายอิเล็กทรอนิกส์จากบัญชีอีเมลที่มีชื่อคล้ายกับบัญชีอีเมลของผู้เสียหายที่ 1 ชื่อ kxxx @ (ไม่มีอักษรตัว i ระหว่างตัว n และตัว v) ถึงบัญชีอีเมลชื่อ ของผู้เสียหายที่ 3 โดยแอบอ้างแสดงตนเป็น นางสาวลินจงต่อผู้เสียหายที่ 3 เพื่อให้ผู้เสียหายที่ 3 หลงเชื่อว่าข้อความในจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ดังกล่าวส่งมาจากบัญชีอีเมลของผู้เสียหายที่ 1 โดยนางสาวลินจงเพื่อแจ้งให้ผู้เสียหายที่ 3 ชำระเงินค่าสินค้าที่ตกลงสั่งซื้อจากผู้เสียหายที่ 1 ให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 โดยให้โอนเงินเข้าบัญชี ธนาคาร ก. ชื่อบัญชี บริษัท จ. เลขที่บัญชี 760-2-63XXX-X ซึ่งเป็นความเท็จ แล้วจำเลยกับพวก ร่วมกันปลอมเอกสารของผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 2 ฉบับ ด้วยการแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลในส่วนชื่อ บัญชีธนาคารของผู้เสียหายที่ 1 ที่จะรับโอนเงินชำระค่าสินค้าจากผู้เสียหายที่ 3 ดังกล่าวในไฟล์ เอกสารของผู้เสียหายที่ 1 ที่แท้จริงนั้น และผู้เสียหายที่ 3 ได้โอนเงินชำระค่าสินค้าครั้งหนึ่งของ ราคาสินค้าเป็นเงิน 3,179,930 บาท เข้าบัญชีธนาคาร ก. เลขที่บัญชี 760-2-63XXX-X ชื่อบัญชี บริษัท จ. ซึ่งมีจำเลยเป็นกรรมการ มีอำนาจลงนามผูกพันบริษัทและเบิกถอนเงินจากบัญชีดังกล่าว และต่อมาวันที่ 25 สิงหาคม 2557 เงินจำนวนดังกล่าวได้โอนเข้ามาในบัญชีธนาคาร ก. ของ บริษัท จ. พวกของจำเลย ทำให้จำเลยกับพวกได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้เสียหายที่ 3 ผู้ถูกหลอกลวง เพื่อประโยชน์ของจำเลยกับพวก ส่อแสดงว่าพฤติกรรมการกระทำของจำเลยกับพวกมีเจตนา ประการเดียวคือมุ่งประสงค์ที่จะหลอกลวงเพื่อที่จะได้เงินของผู้เสียหายที่ 3 ที่โอนเงินชำระค่า สินค้าครั้งหนึ่งของราคาสินค้าที่ตกลงสั่งซื้อจากผู้เสียหายที่ 1 เป็นเงิน 3,179,930 บาท นั้นเอง ความผิดฐานร่วมกันเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึง โดยเฉพาะและมาตรการนั้นมีไว้สำหรับตน ฐานร่วมกันแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่า ทั้งหมด หรือบางส่วนซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ ฐานโดยทุจริตหรือโดยหลอกลวง ร่วมกันนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิด ความเสียหายแก่ผู้อื่น ฐานร่วมกันฉ้อโกงโดยแสดงตนเป็นคนอื่นฐานร่วมกันปลอมเอกสารและฐาน ร่วมกันใช้เอกสารปลอม จึงเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกันเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อ กฎหมายหลายบท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 หาใช่เป็นการกระทำความผิดหลาย กรรมต่างกันตามมาตรา 91 ตามที่โจทก์อ้างในฎีกาไม่ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกา

เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการสุดท้ายว่า มีเหตุสมควรลงโทษจำเลยสถานหนักหรือไม่ เห็นว่า ปัญหาดังกล่าวโจทก์มิได้อุทธรณ์ จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยมิชอบในศาลอุทธรณ์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่งและมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายืน

องค์คณะ

วาสนา อัจฉรานวัฒน์ · นพดล คชรินทร์ · อาทิตย์ ออกเวหา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/89/2567>